

*Neodolatelná
svůdnice*

ČTVEŘICE DOBRODRUHŮ

STEPHANIE
LAURENSOVÁ

Neodolatelná svůdnice

Objednat můžete na
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Stephanie Laurensová

Neodolatelná svůdnice – e-kniha

Copyright © HarperCollins Polska sp. z o.o., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

*Neodolatelná
svědnice*

STEPHANIE LAURENSOVÁ

*Neodolatelná
svůdnice*

PŘEKLAD

IVA HARRISOVÁ

Český název: Neodolatelná svůdnice
Název anglického originálu: The Daredevil Snared
Autorka: Stephanie Laurensová
Překlad: Iva Harrisová
První vydání: MIRA Books, 2016
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 2016 by Savdek Management Proprietary Limited
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2019

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-3363-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-3364-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-3365-1 (PDF)

ČALEBŮV
NÁČRTEK
DOLU

skalní výhled

SPA'2

balistická
ošlechova

mnouha s nudou

pracoviště
dětí

SPA'2
vchod

sklad

kuchyně

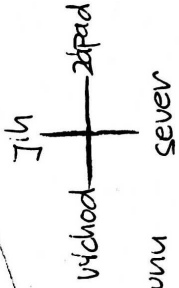
krajinářský
stavení
věž

dvůr

mužská
ubytovna

ubytovna pro
ženy a děti

ke Kálovu
láznem

k západnímu
hrému
ústi
imlingu

do zátky ústí a
FreeTownu

SPA'2
skalní výhled

zbravne
X

molo

JEZERO

1. KAPITOLA

*14. července 1824
džungle východně od přístavu Freetown,
západní Afrika*

Caleb Frobisher postupoval vytrvale zastíněnou džunglí. Jeho jednotka o síle dvaceti čtyř mužů se držela v řadě za ním. Nikdo nemluvil. Panovalo tajuplné, nervy drásající ticho. Vlhkost pod hustou klenbou stromů byla tak vysoká, že měli pocit, že krácejí pod vodou, jako by jim dusný vzduch doslova svazoval nohy.

„Zatraceně,“ ulevil si Phillipe Lascelle za Calebovými zády. „Určitě to už není daleko.“

„Je teprve dopoledne,“ zamumlal Caleb v odpověď. „Ještě nemůžeš být unavený.“

Phillip si podrážděně odfrkl.

Caleb pokračoval po stezce, která nebyla o moc širší než pěšinka vyšlapaná zvěří. Museli se neustále sklánět pod nízkými větvemi a popínavými rostlinami a vyhýbat se vějířovitým listům palem.

Kdesi před sebou měli tábor otrokářů, který se vypravili najít – a Caleb pevně doufal, že se jim to podaří. Omezovala ho však přísná pravidla nasazení a všichni

zúčastnění, nejvíc ze všeho jeho rodina, na něj spoléhali, že je neporuší. Přesto nedokázal ignorovat svůj instinkt – třebaže občas působil jako bezhlavý impuls. Jeho bratr Robert nakreslil mapu a vlastnoručně na ní označil přístup k táboru – ke Kaleově základně – ze západní strany. Caleb se však po pečlivém prozkoumání náčrtku rozhodl, že se k němu přiblíží ze severu. Z Robertových poznámek totiž vyrozuměl, že otrokáři počítají s průnikem ze západu a určitě tam postavili stráže, aby zabránili případnému útoku.

Což bylo přesně to, co měl Caleb v plánu. Zaútočit na tábor otrokářů. Proč jinak by se se svými dvaceti čtyřmi po zuby ozbrojenými muži plahočil takovou bohem zapomenutou pustinou?

Před třemi dny vklouzla jeho loď *Princ*, těsně následována lodí Havranem, plavidlem starého kamaráda v dobrodružství Phillipea, za nočního přílivu do ústí řeky. Drželi se severního břehu, daleko od lodních cest do přístavu Freetown, a pokračovali hlouběji do zálivu Tagrin Bay, aby se vyhnuli zvědavým pohledům z ostatních lodí. Podle informace od Roberta se tou dobou zdržovala v přístavu severoafrická flotila a Caleb by jen nerad odpovídal na všetečné otázky viceadmirála Deckera.

Zakotvili u jižního břehu zálivu. Caleb odhadoval, že severně od Kaleovy základny. Podle Robertovy mapy je od tábora otrokářů dělily kilometry džungle. Nadalo se říct, jak moc je průchodná, ale Calebův optimismus posílily informace, které se jim podařilo získat v nedaleké vesnici. Phillipe měl talent na jazyky – což byl další ze skvělých důvodů proč ho přibrat k výpravě – a rychle se domluvil s náčelníky.

Vesničané věděli, kde tábor leží, ale zcela logicky se mu vyhýbali jako čert kříži. Bohužel však neměli nejmenší tušení, jestli se někde v jeho okolí nachází důl nebo nějaký podobný zdroj diamantů. Ochetně však ukázali úzkou stezku a vysvětlili, že vede víceméně přímo k táboru otrokářů.

Byla jen škoda, že nevěděli, jak se jmenuje jejich vůdce. Caleb pevně doufal, že nedojdou k táboru nějakých úplně jiných lumpů – a pochodoval odhodlaně vpřed. Vyrazili předcházející ráno, nechali na lodích jen nejnutenější posádku a vzali s sebou nejkoušenější a nejschopnější muže. Zmocnit se tábora nebude snadný úkol, zejména jestli mají otrokáři ve svých spárech nějaké zajatce.

Caleb zvažoval, co by v takovém případě udělali, a prorážel cestu.

Téměř nevěřil vlastním očím, když mezi hustou záclonou stromů, palem a popínavých rostlin probleskla slabounká záře – známka toho, že se blíží k mýtině, na kterou proniká denní světlo.

Úzká stezka pak přešla do širšího, lépe udržovaného chodníku, očividně často používaného.

Caleb se zastavil a pozvedl ruku. Muži za ním následovali jeho příkladu a strnuli na místě. Caleb napjal všechny smysly. Z dálky se ozývaly tiché, ale nezaměnitelné mužské hlasy.

Phillipe se k němu naklonil a zašeptal: „Jsme dvacet třicet metrů od okraje.“

Caleb přikývl. „Ten širší chodník musí být spojka mezi táborem a dolem.“

Rychle probral všechny možnosti. Phillipe byl sice zkušenější velitel, ale přesto poslušně čekal. Beze

slov se podřídil – tohle byla Calebova výprava. Další z důvodů, proč s ním Caleb tak rád spolupracoval. Nakonec zamumlal: „Vyříd' ostatním – připlížíme se blíž, zůstaneme ve skrytu džungle a pokusíme se co nejdříve zjistit. Zatím by bylo zbytečné dát o sobě vědět.“

Phillipe se otočil a poslal rozkaz dál po řadě mužů. Třináct z nich bylo z Calebovy posádky a deset z posádky Havrana. Caleb a Phillipe spolu už zažili jedno dobrodružství a jejich muži se dobře znali. Caleb nepochyboval, že ve vypjaté situaci budou fungovat jako jednodílná jednotka.

Ještě jednou se pozorně rozhlédl a vyšel na širší chodník. Obezřetně nakračoval, zastavil se před zátočinou, zpoza které by na něj bylo vidět z mýtiny, a ustoupil napravo do krytu džungle. Tiše obkroužil mýtinu, pomalu a stále s velkou opatrností ze severu na západ. Na západním konci našel konečně místo, které potřeboval: skupinku palem se širokými listy na samém okraji mýtiny. Sklonil se a vklouzl pod ně. Pohled přes rameno mu proradil, že Phillipe se drží těsně za ním, zatímco ostatní muži se přikrčili ve stínu opodál a pozorují dění v táboře.

Caleb se opět zaměřil na mýtinu a na Kaleovu základnu. Rozpoznal ji podle Robertova náčrtku – prostor ve tvaru podkovy s velkým podlouhlým domem ve prostředku a čtyřmi menšími chatkami po stranách. Caleb se se svými muži nacházel u otevřeného konce podkovy naproti hlavnímu domu. Pokud měl Robert pravdu, stezka z Freetownu bude někde napravo. Caleb zapátral očima a našel její ústí. Pěšina, po které dorazil se svými muži, ústila nalevo od hlavního

domu a napravo se ztrácela v džungli další stezka – tu považoval Robert za nepoužívanou.

Caleb si vstípl do paměti rozložení tábora a soustředil se na jeho obyvatele pohybující se mezi domy a usazené u ohniště uprostřed.

Phillipe přidřepel vedle něj a oba našpicovali uši, aby zachytili nezřetelný nesouvislý hovor.

Phillipe se po chvíli naklonil a šeptl: „Ten velký chlap – chová se jako vůdce, ale neodpovídá Robertovu popisu. Nemyslím, že by to byl Kale.“

Caleb se zahleděl na naporujícího se, vysokého, statného otrokáře. „Řekl bych,“ zamumlal v odpověď, „že je to ten chlap, který řídí Kaleovy muže v osadě.“ Za okamžik zamyšleně dodal: „Zajímavé, že je tady.“

„Užitečné, že je tady,“ opravil ho Phillipe. „Když je vyřídíme všechny najednou, nebude hrozit, že se jejich řádění zase rozbují.“

Caleb přikývl. „To je pravda.“ Přejel očima po mýtině a ubikacích. „Nevypadá to, že by drželi nějaké zajatce. Dveře všech menších chat jsou otevřené a nezahlédl jsem nikoho uvnitř.“

„Já také ne.“

Caleb se ušklíbl. „Ani stopa po Kaleovi. Je tady vůbec, schovaný v největším baráku, a pokud ano, kolik má u sebe mužů?“

Phillipe pokrčil rameny.

Právě v tu chvíli zvedl hlavu jeden z mužů skloněný nad velkým kotlem zavěšeným nad ohništěm, pohlédl směrem k největšímu domu a zavolal: „Je hotový guláš!“

Dveře domu se otevřely a Caleb se spokojeně zazužil. Vyšel středně velký, šlachovitý otrokář s výraznou

jizvou na obličej – přesně tak Robert popsal Kalea – společně s dalšími třemi muži.

„Skvělé,“ zamumlal Phillipe.

Na stezce z Freetownu se vynořil další muž. Caleb štouchl do Phillipea a ukázal na něj bradou. „Měli tam postavenou stráž.“

Phillipe pozoroval, jak strážce přistupuje k ostatním mužům. „Nevypadá to, že by si moc lámali hlavu s bezpečností. Vsadím se, že je nikdo jiný nehlídá.“

„Pochopil jsem to úplně stejně.“

„Takže je jich dohromady třináct.“

Caleb přikývl, pohled stále upřený na ohniště. Phillipe se také soustředil a oba pozorovali, jak Kale dostává od jednoho ze svých poskoků misku s gulášem, usazuje se na kládu sloužící jako lavice a pouští se do jídla. Ostatní ho napodobili a rozesadili se na klády kolem ohniště.

Hned po prvním soustě je však vyrušily tlumené kroky. Všichni vzhledli, včetně Caleba a Phillipea, a podívali se na stezku vedoucí ze severu. Na stezku, o které byl Caleb přesvědčený, že vede k dolu.

Vynořili se čtyři muži, podle oblečení a chování další otrokáři. Uctivě pozdravili Kalea a přivítali se s ostatními.

„Takže se vám podařilo ubytovat naše nejnovější hosty?“ zaskřehotal ochraptěle Kale nezaměnitelným hlasem, který ještě potvrdil jeho identitu.

Vůdce příchozí skupinky se spokojeně zasmál. „Ano – a mám vyřídít poděkování od Duboise. Tvrdí, že potřebuje další muže. S důrazem na slovo muže. Tvrdí, že bych jich mělo být nejméně patnáct.“

Kale šťavnatě zaklel. „S radostí bych mu je poskytl, kdyby nás ti mizerové v osadě nechali dělat naši práci,“ zavrčel, potřásl hlavou a pustil se zase do jídla. „Bohužel jsou to právě oni, kdo udávají tón a platí jeho výsost Duboise, tak se bude muset Dubois spokojit s tím, co mu můžeme poskytnout.“ Kale přizval nově příchozí rukou ke kotli. „Posaďte se a najezte se. Zasloužíte si to.“

Muži vděčně uposlechli a přisedli k ostatním.

Během jídla se nikdo s nikým nebavil. Caleb naštěstí trval na tom, že se ráno před opuštěním provizorního tábora pořádně nasnídají, tak neměl moc hlad. Nerad bojoval s prázdným žaludkem a byl přesvědčený, že se jim ten den podaří narazit na Kaleovu základnu.

„Teď je jich sedmnáct,“ zamumlal Phillipe. „To nebude tak úplně snadné.“ Kupodivu však zněl, jako by ho to těšilo.

Caleb tiše zavrčel. Přepočítal ještě jednou otrokáře, došel ke stejnému výsledku jako Phillipe a v duchu si pogrataloval, že přibral kamaráda a jeho posádku. Den poté, co vyplul ze Southamptonu, začal na jeho *Princi* prosakovat jeden z hlavních sudů s pitnou vodou, tak se rozhodl, že nebude zbytečně riskovat a udělá menší okliku přes Kanárské ostrovy. Ještě než zakotvili v přístavu Las Palmas, zahlédl nezaměnitelnou černou siluetu *Havrana*. Nechal opravit prasklý sud, a zatímco jeho muži doplňovali zásoby, strávil příjemný večer se svým starým kamarádem. Povídali si a vyšlo najevo, že *Havran* a jeho zkušená posádka a kapitán nemají v současné době žádný konkrétní úkol, tak Caleb Phillipea přizval, aby se s ním zúčastnil výpravy.

Jasně ho varoval, že nedostane zapláceno a patrně se nezmocní žádné kořisti, ale Phillipe byl stejně jako on závislý na dobrodružství. Skočil po příležitosti zpestřit si nudu a vyrazit opět do akce.

Phillipe byl samostatně podnikající korzár, původně se plavil pod Bonapartem pro Francouze, ale nebylo jasné, pro koho přesně pracuje tou dobou. Válka s Francií však už dávno skončila a na moři se víc než přetrvávající politické svazky počítá dlouholeté přátelství posílené společným názorem, že může být ukradené, co si myslí ostatní.

Dvacet pět mužů proti sedmnácti byl podle Caleba přesně počet, který v tu chvíli potřebovali. Bude stačit k tomu, aby jednou pro vždy zatnuli tipec nejen Kaleovi, ale i všem jeho operacím. Otrokáři se budou bránit jako zběsilí a udělají všechno proto, aby přežili. Caleb nechtěl nikoho ztratit, ani ze svých mužů, ani z Phillipeových. Dvacet pět proti sedmnácti... to by mělo vyjít.

Ještě než doplul do Las Palmas, zavrhl nápad, že nechá Kalea na pokoji a pronikne po stezce severně od jeho základny nenápadně k dolu. Tak zněly ostatně jeho instrukce – najít důl, co nejvíc o něm zjistit a předat získané informace do Londýna. Ani trochu se mu však nelíbila představa, že se vydá na sever k dolu a bude mít Kalea a jeho muže celou dobu v zádech. Kromě toho, kdyby se vrátil do Londýna, aniž by Kalea zlikvidoval, musel by to za něj udělat někdo jiný. Žádný trochu schopný velitel by nezaútočil na důl, zatímco Kale sedí poklidně v táboře, u zdroje případné posily, kterou proti němu může kdykoliv vyslat.

Kalea je však třeba vyřídit nenápadně, aby nevyburcovali darebáky, kteří za celým tím vychytralým plánem vězí – mizery, jak je nazval Kale – nebo Du-boise či kteréhokoliv jiného velitele v dole. To byla překážka – první nelehký úkol na cestě k úspěchu.

„Škoda, že jsme nedorazili dřív,“ zamumlal Phillipe. „Nejlepší by bylo zaútočit právě teď, když sedí všichni u ohniště a věnují se jídlu.“

Caleb pokrčil rameny. V dřívějších dobách by se patrně chopil příležitosti a okamžitě vyrazil, ale nyní a také v nejbližší budoucnosti se hodlal chovat jako spolehlivý a zodpovědný vůdce. V hlavě mu kromě toho zněly hlasy jeho tří bratrů nabádající k tomu, aby se držel plánu, zvážil pečlivě všechny kroky a nevystavoval své muže zbytečnému nebezpečí.

Každý v jeho výpravě věděl, že budou muset zabít všechny otrokáře v Kaleově táboře, a přistoupili na to. Rozhodnutí jim usnadnila skutečnost, že Kale a jeho poskokové obchodovali s lidskými životy – se životy mužů, žen a dokonce i dětí. Otrokáři shromáždění u ohniště byli nejhorší špína společnosti.

Kale nabral poslední sousto guláše, rozkousal ho, polkl a pohlédl přes oheň na obrovského muže, na kterého předtím upozornil Phillipe. „Rogersi – můžeš si teď se svými lidmi odpočinout a odpoledne se vrátíš do osady. Jestli tam na mě nebude čekat zpráva od Muldoona, použij svou vlastní hlavu. Porozhlédni se, jestli by se tam nedali odchytnout další mladí námořníci. Přinejmenším Du-bois by byl vděčný.“

Rogers se zazubil a zasalutoval. „Uvidíme, koho se mi podaří najít.“

„Musíme zaútočit, než Rogers odjede,“ zašeptal Phillipe Calebovi do ucha.

Caleb se zadíval na skupinku a sotva slyšitelně odpověděl: „Právě si dali oběd a měli k němu guláš. Těžké jídlo.“ Stočil pohled na Phillipea. „V tomhle horku se jim bude chtít za hodinu příšerně spát.“

Phillipe zamrkal tmavě modrýma očima, významně se zazubil a zaměřil opět pozornost na tábor.

Kale se po několika minutách odporoučel se svými třemi muži do hlavního domu a ostatní otrokáři se rozdělili do menších skupinek a tiše si povídali. Caleb poklepal Phillipeovi na rameno a pak se opatrně stáhl k ostatním, kteří na ně čekali.

Phillipe ho následoval. Jednotka postoupila na Calebův signál dál od tábora do krytu džungle.

Shromáždili se na malé přírodní mýtině velké právě tak, aby se na ni všichni vešli. Většina mužů s sebou měla námořnické pytle se stany a zásobami. Caleb počkal, až je odloží, a pak je k sobě přivolal a pokynul jim, aby se přidřepili do kruhu kolem něj. Rozhlédl se po jejich nedočkavých obličejích a zaznamenal důvěru, která z nich vyzařuje – důvěru v jeho velitelské schopnosti a v něho jako člověka. Všichni s ním už bojovali a jeho vlastní muži pod ním sloužili celá léta. „Dávejte pozor, jak to provedeme.“

Ne bezhlavě, ale promyšleně – s ohledem na co největší bezpečnost všech zúčastněných a způsobem, který neohrozí úspěch.

Jasně a stručně objasnil svůj záměr, malinko pozměněnou verzi principu rozděl a panuj. Zvážil několik nových aspektů, přivítal pár zlepšovacích návrhů a ochotně je zahrnul do své taktiky. Za necelou půl

hodinu měli vypracovaný uspokojivý plán, který byli všichni připraveni nadšeně podpořit.

„Výborně,“ rozhlédl se ještě jednou Caleb po přítomných mužích a pohlédl každému z nich zpříma do očí. Pak rozhodně přikývl. „Pojďme se do toho pustit. Zaujměte postavení a čekejte na můj signál.“

Muži se po dvojicích a trojicích rozešli, někteří směrem na západ, jiní na východ, a obkroužili celý tábor.

Když se vzdálili, kývl Phillipe uznale hlavou. „To se ti povedlo.“

Caleb věděl, že Phillipe nenaráží na to, jak vypracoval plán, ale na způsob, jakým rozdělil méně zkušené, slabší bojovníky. Pět jeho mužů a pět Phillipeových, včetně jich dvou samotných, se o sebe dokázalo postarat v každé šarvátce – dokonce i proti ostříleným otrokářům Kaleova druhu, kteří se budou bránit jako smyslů zbavení, protože jim velice brzy dojde, že proti sobě mají přesilu a bojují o přežití. Caleb pokrčil rameny. „Jenom chci, aby z toho všichni vyvázli ve zdraví, a když se vezme v úvahu zdejší klima, tak pokud možno i bez jediného šrámu.“

Přibalili k zásobám nejrůznější masti, ale v tropických podmínkách vždycky hrozí, že se rána rychle zanítí.

„Měli bychom také zaujmout postavení.“ V tak těsném střetu muže proti muži by byly nanic pistole – mohlo by se stát, že zásah nedostane nepřítel, ale spolubojovník. Konflikt rozhodnou sečné zbraně. Caleb s Philippem sáhli na jílce mečů, vytáhli je z pochvy a pak překontroloval nejrůznější nože připnuté na těle.

Uspokojilo je, že všechno je tak, jak má být, a Caleb ukázal k místu, odkud si před chvílí prohlíželi tábor. Vybrali si s Phillipem samozřejmě nejnebezpečnější pozici. Povedou jako obvykle útok, vpadnou do tábora z otevřeného konce podkovy a způsobí co největší škodu.

Další dva muži zaútočí z jejich levé a pravé strany a ostatní se přihnou po stezkách vedoucích podél hlavního domu a mezi menšími chatkami.

Jejich bocmani, Carter z Calebovy lodi a Reynaud z Phillipeovy – příliš statní na to, aby se dokázali rychle pohybovat, a tudíž moc pomalí na boj zblízka meči, ale silní jako zápasníci – zadrží Kalea a jeho tři muže v hlavním domě a zabrání jim, aby se zapojili do šarvátky.

„Kale nám nesmírně pomohl, že vzal ty tři s sebou,“ zamumlal Phillipe a zaujal postavení za palmami s velkými listy.

„Stačí, aby tam zůstal o několik minut déle...“ Caleb pohlédl na druhou stranu tábora a zazubil se. „Carter je na svém místě.“

„Stejně jako Reynaud.“ Phillipe se podíval Calebovi do očí. „Kdykoliv, až budeš připravený.“

Calebův úsměv dostal známý hrozivý nádech. „Teď.“

Caleb s Phillipem vyskočili na nohy a vyrazili do tábora. Vrhli se na nejbližší dvojici povalující se na kládě a vyřídili ji, ještě než se muži stačili postavit. Nemilosrdně a bez slitování – takoví hrdlořezové nemají právo na čestnost.

Ostatní otrokáři se tou dobou stihli zvednout, ale než se jim podařilo postavit se Calebovi s Phillipem,

vyrušili je a přinutili k otočení a pak obraně ostatní Calebovi a Phillipeovi muži.

Caleb se narovnal, podíval se jim přes hlavy a ověřil si, že všechno běží podle plánu.

Carter s Reynaudem vylezli dlouho předtím, než zazněl první výkřik – předtím, než Kale zjistil, co se děje –, na verandu hlavního domu a naskládali před dveře deset až patnáct centimetrů silné klády vyrobené z očištěných větví. Potom odskočili a opřeli se zády o přední stěnu. Přidali se k nim dva kamarádi a čekali, až se ze dveří vyřítí Kale se svými muži – a zakopnou o kutálející se klády.

Caleb zaklel. Rozběhl se k němu osamělý otrokář máchající krátkou šavlí. Caleb se mu musel věnovat a přišel o legraci na verandě.

Prásk!

Calebův meč zazvonil o šavli otrokáře. Otrokář odletěl dozadu a Caleb na něj zaútočil.

Byl se svými sto osmdesáti dvěma centimetry daleko vyšší, vypracovanější, měl delší paže a daleko větší sílu. Otrokář dostal zásah do hrudi, padl na zem a obrátil oči v sloup. Caleb z něj vytáhl meč a otočil se.

V táboře vypukla vřava. Boj byl lítý a bojovalo se o život, přesně jak Caleb předpokládal. Na zemi leželo několik těl, ale podle všeho jenom otrokářů. Nejurputnější střety se odehrávaly před chatkami, ale Calebovi a Phillipeovi muži obsadili verandu, což byla za daných okolností výhoda.

Caleb však nikde neviděl Kalea.

Zaútočil na něj další otrokář, tak se musel odvrátit a poradit si s ním. Trvalo to déle, než by si

přál – otrokáři se dostalo jakéhosi výcviku a byl vyšší a silnější než většina jeho kumpánů. Dokonce se mu podařilo škrábnout Caleba na předloktí, což Calebovi připomnělo, že si nepřišel hrát na džentlmena. Rozmáchl se nohou, zastihl otrokáře nepřipraveného a nakopl ho podpatkem boty do žaludku. Otrokář se zlomil v pase a vzápětí byl mrtvý.

Caleb se z náhlého popudu otočil na patě, přepočítal muže – a téměř instinktivně pátral po tom, co je v nepořádku.

Pohled mu padl na Phillipea, který urputně zápasil s otrokářem známým pod jménem Rogers.

Phillipe byl vysoký, ale měl postavu šermíře – ohebný a samá šlacha. S mečem dokázal zacházet se smrtonosnou rychlostí. V tu chvíli bojoval s tradičním mečem oblíbeným všemi kapitány. Čepel se blyštěla a světélkovala ve slunci, jak odrážel všechny Rogersovy výpady.

Rogers však byl silnější, udělanější a měl delší dosah paží – a rozmachoval se mnohem těžší, nebezpečně zahnutou zbraní. Ve tváři se mu zračil nedočkavý výraz, jako by byl přesvědčený, že už na Phillipem zvítězil. Phillipe byl skutečně pod tlakem, ale stále elegantně uhýbal, pohledné rysy stažené do úšklebku.

Caleb věděl, že ho nesmí vyrušit ze soustředění.

Pak se Phillipe Rogersovi odkryl.

Rogers se s vítězoslavným výkřikem rozmáchl, bodl – a zasáhl prázdný vzduch. Phillipe nebyl tam, kde ho čekal.

Phillipe se za ním vytáhl do výšky. Uhodil ho jílcem meče do zátylku a pak vykoulil jakoby z ničeho nůž a zabodl ho Rogersovi do zad.

Rogers zalpal po dechu a zhroutil se. Phillipe se otočil, všiml si, že ho pozoruje Caleb, a vážně mu zasalutoval.

Pak se oba unisono obrátili, pustili se zase do boje, postupovali směrem k verandě a pomáhali po cestě svým mužům. Za sebou zanechávali jen mrtvé otrokáře.

Caleb poklepal dvěma svým mužům na rameno a mávnutím ruky je poslal na okraj bojiště, aby měli jistotu, že nikdo neunikne. Bylo nezbytně nutné, aby se zpráva o osudu Kaleova tábora nedostala do Freetownu.

Protivníci si všimli, že padl Rogers, začínala je opouštět odvaha a snažili se vzít nohy na ramena. Caleb byl však příliš zkušený, než aby jim to dovolil. Jeho a Phillipeovi muži vytvořili neprostupný val a bojovali tak dlouho, až bylo po posledním otrokáři.

Až na Kalea.

Ten stál opřený zády o stěnu vyvýšené verandy, šlehal kolem sebe dvěma meči a udržoval Calebovy a Phillipeovy muže v půlkruhu od sebe.

Robert popsal Kalea jako proradného bojovníka, tak vydal Caleb pokyn zbytečně neriskovat. Řekl, že Kalea je nutné obklíčit, ale netlačit na něj, a vyřídit ho jediným jistým zásahem.

Caleb s Phillipem se přidali k ostatním a půlkruh se trochu rozestoupil, aby stáli bok po boku proti Kaleovi.

Udržovali řádnou – uctivou – vzdálenost. Kale je vzal na vědomí a přestal se rozhánět meči.

Vůdce otrokářů byl menší než Caleb a menší než Phillipe, ztělesnění štíhlosti a ohebnosti, a jeho držení

těla, vyvážený na bříškách prstů na nohou, připravený vyrazit do akce, se dvěma zvláštními meči – lehce zakřivenými jako prodloužené turecké šavle – které držel jistě, ale uvolněně v ruce, hovořilo o tom, že je smrtonosně rychlý.

Rychlý, rychlý, rychlý.

Lhostejnost v jeho chladných očích svědčila o tom, že už zabil tolik lidí, že se pro něj stalo zabíjení instinktem – součástí jeho povahy.

Caleb koutkem oka zahlédl, jak Phillipe sevřel čelist a pak sáhl na druhou stranu – směrem k Reynaudovi, který pochopil nevyslovený rozkaz a vložil mu do dlaně nabitou pistoli.

Kaleovi ten pohyb neušel. Zavrčel: „Cože? Žádný smysl pro čest ve vaší spravedlnosti?“ Poslední slovo téměř vyplivl, ale ne na Phillipea. Upíral pohled na Caleba a ta výzva byla očividně určena jemu.

Caleb se zadíval Kaleovi do očí. Dobře věděl, že co se manipulování týče, mohl by být Kaleovi skvělým učitelem, ale... o to tady nešlo. Kale se ho snažil vyprovokovat a přimět k souboji, protože byl přesvědčený, že ho porazí a získá díky tomu svobodu, alespoň v bezprostřední chvíli. V takových situacích znamenala pro muže jako Kale každá další hodina života další šanci k uniknutí.

Nebo šanci k tomu, aby na svou poslední cestu vzal i ostatní. Bylo to něco jako pomsta.

Za normálních okolností by Caleb okamžitě zareagoval a pustil by se s Kalem do křížku. Za celý svůj život se nepostavil výzvě zády – ani se nevyhnul boji. Ale tentokrát operoval jinak než obvykle... jak se zachovat?

Caleb naklonil hlavu, propaloval Kalea očima a zvažoval klady a zápory. Varoval své muže, že nesmějí zbytečně riskovat. Neměl by se držet stejné zásady a ignorovat Kaleovo lákání?

Co ale ona prokletá, choulostivá věc zvaná vůdcovství? To, jak si s touhle situací poradí, bude mít bezprostřední vliv na vztah s jeho muži a také na vztah s Phillipem.

Kromě toho Kale zpochybnil – očernil – spravedlnost. Nikoliv Caleba, ale celé pojetí spravedlnosti, které slouží a kvůli které sem dorazil.

Nevyžaduje takové nařčení odpověď? Nejen ve vlastním zájmu, ale i v zájmu celé společnosti?

Nenařkl je Kale, že tady nemají co pohledávat? A co je ještě horší, že nemají právo na to, co udělali – že neměli právo připravit o život lidi, které už zabili?

Phillip vedle něj přenesl váhu z nohy na nohu a střelil po něm pohledem. „Calebe... vykonáváme zde roli soudce a poroty. Takovýhle lump nemá v očích zákona nárok na čestný boj.“

Kdo řekl, že chci bojovat čestně? Kale to určitě nemá v úmyslu.

Kale nespouštěl bledé oči z Calebova obličej. Nedal ani v nejmenším najevo, že by slyšel Phillipeova slova.

Ignorovat Calebův upřený pohled se mu však dařilo daleko hůř. Jízlivě se ušklíbl. „Tak copak, chlapče – vyřízli ti jazyk?“

Caleb se usmál. „Kdepak. Jenom uvažuji, jaká je ironie osudu, že se s verbeží jako ty bavím o hodnotách spravedlnosti.“

Kale zamrkal – a vyrazil do akce. Rozmáchl se meči a vrhl se na Caleba.

Phillipe zaklel, ustoupil a sklonil pistoli. Ostatní uskočili polekaně dozadu.

Caleb však viděl, jak se Kaleovi napjaly svaly. Bez jediného mrknutí se rozehnal dlouhým nožem a mečem a odrazil Kaleovy zbraně.

Pak se rozhořel lítý boj. Caleb nemohl – neodvažoval se – spustit oči z Kaleových. Sledoval pohyb jeho mečů podle toho, kam Kale téměř nepostřehnutelně obrací pozornost. Nehodlal se nechat chytit do pasti a pozorovat zároveň oba meče.

Po necelé minutě litoval, že Phillipeovi nedovolil, aby toho mizeru zastřelil. Kale byl víc než smrtonosný a lepší šermíř než Caleb. Caleb se uměl ohánět mečem velice dobře, ale Kale představoval třídu samu o sobě.

Příležitost učinit zadost spravedlnosti pistolí však bohužel pominula. Pohybovali se s Kalem tak rychle, že by se ani střelec Phillipeových kvalit neodvážil vystřelit.

Kale to věděl, ale také mu bylo jasné, že z toho půlkruhu nevyvázne živý, když Phillipe stojí na doštěl s nabitou pistolí v ruce.

To poznání se mu zračilo v obličejí a dodávalo jeho snažení divoký zvířecí vztek a sílu vycházející z poznání, že nemá co ztratit. Což v kombinaci s přesnou plynulostí téměř znemožňovalo předvídat jeho výpady, natož je odrážet.

Obrana nebyla Calebova silná stránka, ale přinutil se do ní – soustředil se, aby udržel Kalea v patřičných mezích, zatímco Kale do něj bušil a snažil se prolomit jeho obranu.

Caleb byl spravedlnost – zastupoval spravedlnost – a Kale mohl dělat, co umí. Jeho trestu a triumfu však neunikne. To Caleb nedovolí.

Caleb byl vyšší, silnější, měl delší dosah rukou – a co bylo nejdůležitější, byl mladší než Kale.

Když se Kaleovi nepodaří prorazit obranu... zvítězí nakonec spravedlnost.

Caleb dával pozor na okamžik, kdy tohle poznání pronikne do Kaleova sebevědomého mozku. Stalo se tak a Kale zamrkal.

Potom vykopl jednu nohu, s cílem zasáhnout Caleba do slabin.

Caleb však už dávno uskočil stranou.

Měl mnohem delší nohy. Než se Kale vzpamatoval, udělal krok dopředu a zarazil mu ze strany botu do kolena.

Kale zaječel a zavrával.

Caleb ho ladným pohybem tanečníka obkroužil a sekl ho zezadu nemilosrdně nejprve do jednoho a pak do druhého zápěstí. Kale opět zaječel a upustil oba meče.

Caleb mu hmatl po ramenech, aby ho přitlačil na kolena.

„Uhni!“

Caleb se vrhl doleva a vzápětí zaduněla Phillipeova pistole.

Kale se zhroutil a klesl k zemi.

Caleb dopadl na bok, a když se zvedal, všiml si dýky, která vyklouzla z Kaleovy bezvládné ruky.

Caleb si opovržlivě odfrkl. „Řekl bych,“ pravil, zatímco si zasouval zpátky do pochvy meč a dlouhý nůž, „že spravedlnosti bylo učiněno zadost.“

Phillipe potřásl hlavou a vrátil Reynaudovi pistoli. Potom se sklonil, sebral Kaleovy meče a obřadně, jílcem napřed přes rukáv, je podal Calebovi. „A zde je kořist pro vítěze.“

Caleb se zazubil. Natáhl se, sevřel jílec jednoho meče a kývl bradou na Phillipea, aby si vzal druhý. „Myslím, že jsme dva. Děkuju, že jsi zasáhl.“

Phillipe přijal nabízený meč, sekl jím do vzduchu, aby zjistil, jak sedí v ruce, a pokrčil ramenem. „Bylo načase. Hrál sis s tím mizerou dost dlouho.“

Caleb se zasmál a potom zvážněl a rozhlédl se po ostatních mužích. „Nějaká zranění?“

Přesně podle očekávání utrpěli jen pár škrábanců, z nichž si několik odnesli i Caleb a Phillipe, a jen tři byly natolik hluboké, že potřebovaly obvázat. Neměli ve svých řadách jediného mrtvého, za což vyslal Caleb neslyšné poděkování k nebesům. Ohniště vyhaslo. Společnými silami odtahali stranou mrtvé, rozdělali opět oheň, převažili vodu a ošetřili každické zranění.

Jakmile byli hotoví, vylezl Caleb na verandu hlavního domu, dal si ruce v bok a rozhlédl se po táboře. Protáhl obličej. „Nerad vám sděluju špatné zprávy, ale budeme muset všechno tohle uklidit.“

Phillipe se vyhoupl nahoru a postavil se vedle něj. Po cestě do Freetownu si přečetl Robertovy deníky, tak chápal, jak to Caleb myslí. Povzdech si. „Bohužel mi nezbyvá nic jiného než souhlasit. Kale a jeho kumpáni musejí zmizet.“ Phillip luskl prsty. „Musejí se rozplynout ve vzduchu.“

„Aniž by tady zůstala jediná stopa po boji.“ Caleb přejel pohledem po jejich mužích. Později na nich dolehne únava po boji, zatím jsou však stále nabití

energií a mají ji na rozdávání. „Tak se do toho pusťme. Tábor po sobě musíme zanechat v takovém stavu, aby vypadal, že Kale se svými pomocníky jenom odešel. To je náš úkol.“

Těžká práce jim zabrala čtyři hodiny, ale tábor byl nakonec uklizený, tichý a podivně poklidný, jako by čekal, až se vrátí jeho obyvatelé. Těla odnesli po nepoužívané stezce na východ do džungle, kde našli kousek od okraje malou mýtinu a pohřbili všechna do společného hrobu. Caleb vytáhl z lodního pytle Robertův deník s náčrtky Aileen Hopkinsové, která se k němu připojila během jeho mise. Nakreslila některé z otrokářů. Caleb je porovnával s obličejí mrtvých. Byl si jistý, že se jim podařilo odstranit nejen Kalea a největšího vůdce otrokářů v osadě – Rogerse – ale také muže, kterému dala Aileen přezdívku Krysař, otrokáře s melodickým hlasem, jenž lákal pod příslibem dobře placeného zaměstnání z domovů dětí. Do hrobu dopadlo poslední tělo a Caleb zavřel deník. „Při troše štěstí se nám podařilo úplně vymýtit tohle hnízdo verbeže.“

Když byli hotoví, zastavil se Phillipe vedle Caleba na okraji mírumilovně působícího tábora a rozhlédl se po něm. Dokonce uhladili palmovými listy zem, aby zahladili veškeré stopy po boji. „Sečteno a podtrženo, máme za sebou úspěšný den.“

Caleb s ním souhlasil. „Takže Kale záhadně zmizel a nikdo neví kam, natož proč.“

Ještě jednou se rozhlédl po táboře a vykročil za Phillipem do džungle. Nikoho ani nenavrhl, aby strávili noc v táboře otrokářů. Místo toho rozbili improvizované ležení na mýtině, kde nechali zavazadla a zásoby.

Když tam Caleb dorazil, zjistil, že už stojí prosté stany a hoří oheň pod kotlem na vaření. Linula se z něj vůně mnohem lákavější než pach smrti. Všichni se posadili – všichni zvláště zaražení. Prohlídli si zranění, a když byla hotová večeře, v tichosti se najedli.

Nepadlo skoro jediné slovo. Nezpívali kolem táboráku ani si nevyprávěli smyšlené příběhy. Každý z nich ten den někoho zabil, a přestože byli zvyklí, že životy kolem nich končívají často dřív, než by měly, padla na ně po prvotním nadšení z boje tíseň a vyrovnávali se s probouzejícími se výčitkami svědomí.

Oheň dohořel, zbyly v něm poslední žhavé uhlíky a všichni si jen mumlavě popřáli dobrou noc, ulehli na deky a oddali se spánku.

Následující den je čeká další část mise.

Následující noc vyrazí po stezce vedoucí k dolu.

DRUHÁ KAPITOLA

„John mi při snídani řekl, že si není jistý, jak dlouho se mu bude ještě dařit odkládat otevření druhé štolý.“

Katherine Fortescueová pohlédla na svou společnici Harriet Frazierovou. Prohlásily, že se půjdou během své dopolední přestávky v čistírně projít po dole, aby si protáhly nohy.

Ve skutečnosti si chtěly samozřejmě nerušeně popovídat. Za chůze nehrozilo, že někdo zachytí, o čem mluví.

John, o kterém se zmínila Harriet, byl její milý, kapitán John Dixon, bývalý ženijní důstojník, kterého jako prvního z nich unesli z Freetownu. Vůdce žoldáků Dubois ho požádal, aby naplánoval a provedl průzkum nového naleziště diamantů, a když Dixon odmítl, Dubois se jen chladně usmál – a mezi dalšími zajatci se objevila i Harriet.

Dubois používal Harriet jako páku, aby Dixon vyhověl jeho požadavkům, za pomoci neslýchaných výhrůžek. Harriet zůstala na tváři malá jizva, která v Dixonovi stále vzbuzovala lítost a připomínala mu prožitou hrůzu. Harriet na ni však byla hrdá. Zastávala názor – stejně jako všichni ostatní zajatci –, že

Dixon dělá pouze to, co musí, a pouze z přinucení, jelikož se snaží, aby zůstali s Harriet naživu.

Tohle motto jim bylo společné a dívali se na něj jako na prubírský kámen: kdyby nepřežili, nepodařilo by se jim utéct.

Navzdory dojmu, že se smířili se svým osudem, dojmu, který snaživě budovali, všichni do jednoho, každý muž, každá žena a každé dítě, drželi nerozlučně pospolu a byli pevně odhodlaní uniknout.

Nejprve útěk. Trest přijde později.

Katherine se už dávno naučila tvářit tak, aby se nepoznalo, co se jí odehrává v hlavě. Zdánlivě bezstarostně kráčely s Harriet proti směru hodinových ručiček po vyšlapané cestičce podél tábora, vedoucí od čistírny, kde otloukaly těžkou rudu ze surových diamantů vytěžených v dole, který se nakonec podařilo otevřít, kolem východní strany dlouhého hlavního baráku, kde pracoval a přespával Dubois se svými žoldáky, když zrovna nedrželi stráž u brány, nepochodovali po obvodu, nedoprovázeli zajatce při cestách pro vodu k nedalekému jezeru nebo nepostávali ve vysoké věži na konci dlouhého baráku.

Katherine si zastínila oči a podívala se na dvojici žoldáků hlídkujících na věži. „Když se vezme v úvahu, jak se zmenšuje výtěžek u nás v čistírně,“ zamumlala, „musím – bohužel – uznat, že John má pravdu.“ Pohlédla na Harriet. „Pojďme se dneska večer sejít a zjistit, co si o tom myslí ostatní. Nemůžeme vodit Duboise za nos nekonečně dlouho, ohrozili bychom tím své postavení.“

Takzvaní ostatní byli faktuční vůdci jejich malé komunity – unesení důstojníci a Katherine s Harriet.

Katherine se zmocnili, protože uměla jako guvernantka zacházet s dětmi, ale dokázala také dobře šít a Dubois si velice rychle všiml, že má dobré oči a podává v čistírně nejlepší výkon. Udělal z ní mluvčí a vedoucí skupiny žen a dětí.

Tak mluvila za obě skupiny a Harriet byla její zástupkyně mezi šesti ženami, které unesly hlavně proto, že měly šikovné ruce.

Pokračovaly s Harriet v procházce, lem neforemných, šedohnědých šatů, které dostaly, jim šustil o spadané listí a Katherine zvažovala – určitě podobně jako v posledních dnech všichni zajatci – jak nesnadné je udržet vratkou rovnováhu. „Kéž by se nám podařilo přijít na jednodušší – přesvědčivější a méně náročný způsob – jak tohle zvládnout.“

Harriet protáhla smutně obličej a pak rychle nasadila rádobý bezstarostný výraz. „Je to neustálé žonglování na okraji propasti. Víím, jak to Johna tíží.“

„A odvádí skvělou práci – kdyby nebylo jeho, neměli bychom sebemenší naději.“ Katherine položila Harriet ruku na předloktí a zlehka ho stiskla. „Všichni tomu dilematu rozumíme. Musíme dodávat Duboisovi tolik diamantů, aby byli spokojení jeho velitelé – ať už jsou to jacíkoliv ničemové –, a zároveň musíme vytvářet zásoby, abychom měli rezervu, až dojdou diamanty v dole a oni ho budou chtít zavřít.“

Ani jeden z nich se nekojil sebemenší iluzí, co nastane, jakmile padne rozhodnutí uzavřít důl. Zabijí je. Postaví do řady a zastřelí – nebo s nimi provedou ještě něco horšího.

A to něco horšího by bylo opravdu příšerné, když se vezme v úvahu násilí, kterého se Dubois a jeho

muži dopustili krátce po otevření dolu na jedné mladé dívce, a připočtou se výhrůžky na adresu žen a dětí, které používali, když potřebovali čas od času ukáznit unesené muže. Ta vidina byla tak příšerná, že se jí nikdo nechtěl zabývat.

Byl to jeden z dalších důvodů, proč se Dubois rozhodl rozšířit pracovníky v dole i o ženy a děti. Kromě jiných schopností se také výborně hodily jako figurky, které nasazoval, když si chtěl vynutit poslušnost mužů.

Vzhledem k umístění dolu museli být nucení pracovníci Evropané, a jelikož zdrojem pracovních sil byl Freetown, byli to většinou Angličané, takže Dubois potřeboval náležité páky, aby nad nimi měl moc. Šlo mu především o efektivitu a nadvládu – byl chladnokrevný, nemilosrdný a neměl ve svém velkém, silném těle jedinou stopu po zábranách či jemnějších citech.

Důl ležel na území jednoho z místních náčelníků a Dubois by si nedovolil unést kohokoliv z domorodců – ať už z jakéhokoliv kmene. Evropané byli náčelníkovi ukradení. Nehodlal se plést do jejich záležitostí. Takže nucené pracovní síly musely být Angličané z Freetownu. Kromě toho měli Angličané ještě jiné výhody. Ovládali znalosti a dovednosti potřebné v dole.

Kapitána Johna Dixona si vyhlédli proto, že byl zkušený ženista – pyrotechnik specializovaný na ražení tunelů. Několik mužů bylo zručnými tesaři, ostatní se dokázali ohánět krumpáči a každá z žen měla nějaké nadání, které považoval Dubois nebo jeho velitelé za přínosné. U dětí stačilo, že jsou děti – rychlé a zdravé, s malýma rukama a ostrým zrakem.

Mezi zajatci bylo dokonce i několik mužů a žen s lékařskými a ošetrovatelskými zkušenostmi, které se osvědčily při léčení občasných zranění. Práce v dole je nebezpečná a dochází k nehodám, ale tábor měl slušně vybavenou ošetrovnu.

Jednu věc musela Katherine na Duboisovi ocenit, i když s nádechem značného cynismu – byl absolutní a nenapadnutelný vládce a nezáleželo mu na ničem jiném než na výkonu a efektivnosti – ale díky tomu se staral o to, aby jeho pracovníci zůstali zdraví a v co možná nejlepší formě, přesně v jeho zájmu a v zájmu jeho velitelů.

Takže sice nemilosrdně vyhrožoval – a nikdo nepochyboval, že by své hrozby bez jediného mrknutí splnil, kdyby ho k tomu dohnali –, zároveň však dbal o jejich blaho, aby mohli pracovat a produkovat surové diamanty, po kterých toužili jeho velitelé.

Přesně za to dostával Dubois dobře zapláceno – za to, že udržuje důl řádně v chodu a posílá vytěžené diamanty jménem svých velitelů tajně do Amsterdamu.

Nikomu se však zatím nepodařilo zjistit, kdo jsou ti velitelé. Dubois byl sice Francouz a jeho žoldáci pocházeli ze všech koutů světa, ale zajatci dospěli ke společnému závěru, že darebáci tahající v pozadí za nitky jsou Angličané.

Katherine o tom pár vteřin uvažovala a pak tu myšlenku odehнала. Zabývat se tím, kdo je na vině, budou mít dost času, až uniknou.

Obešly s Harriet strážní věž, minuly sklad se zásobami a hned vzápětí velkou kuchyni se širokou markýzou pokrytou palmovými listy, pod kterými

hořela tři malá ohniště se zavěšenými kotlíky. Hlídal je obrovský Duboisův kuchař, nejnabručenější chlap, jakého kdy Katherine poznala. Neustále se na všechny mračil – dokonce i na Duboise.

Pokračovaly v chůzi, kolem kasárenského domu žoldáků, po levé straně jim zůstala dlouhá ubytovna, ve které přespávaly ženy a děti, a pak následovala dvojité brána, jako obvykle dokořán otevřená, po jednom strážci u každého křídla.

Zhruba kruhovitý tábor byl opevněný hrubou, ale účinnou palisádou z klád svázanými silnými šlahouny popínavých rostlin a drátem. Klády vypadaly tu a tam uvolněně a patrně by je bylo možné prolomit, ale i kdyby se jim podařilo uniknout, kam by se vydali?

Netušili, kde přesně je drží, jak daleko je to do prvního trochu bezpečného přístavu, a kromě toho věděli, že kdyby někdo z nich uprchl, Dubois by se ošklivě pomstil na těch, kteří zůstali. Tak setrvali zdánlivě bez odporu v zajetí.

Ta pokora byla klamná, ale okolnosti a Dubois je přinutili, aby se z nich stali pragmatici.

Kdyby chtěli utéct, museli by to udělat všichni najednou, a nemohli se o to pokusit, aniž věděli, jakým směrem leží bezpečí a jak dlouho jim to do něj bude trvat.

Katherine a Harriet obešly cosi jako společenský prostor pro zajatce – kruh klád naskládaných kolem velkého ohniště –, minuly pomalým krokem dlouhou budovu, kde bydleli muži, a pokračovaly dál kolem otevřeného chřtánu dolu. Pokud nedostali muži zrovna nějaký jiný úkol, pracovali všichni uvnitř štoly, nyní přes patnáct metrů dlouhé, vytesané kousek po

kousku víceméně rovně dopředu do úbočí strmého kopce zvedajícího se prudce z ploché džungle, jako by ho nad povrch vystřelila nějaká obrovská síla. Svah nad vchodem do dolu byl poměrně holý.

Když procházely kolem ústí dolu, pohlédly dovnitř. Na stěnách tančilo světlo z luceren, odhalovalo hrubě otesané plochy, ale po mužích nebylo ani vidu. Lopotili se hlouběji ve štole a odsekávali zbytky původního ložiska, nebo údajně zkoumali s Dixonem druhou žílu – skalní formaci obohacenou diamanty –, kterou Dixon díkybohu našel napravo od prvního naleziště.

Kdyby se mu tu druhou žílu nepodařilo najít, byl by důl už téměř vytěžený a všichni by stáli tváří v tvář smrti.

Nová žíla jim doslova dodala druhý dech, šanci, že budou žít natolik dlouho, aby přišli na způsob, jak uprchnout.

Všichni se už smířili s tím, že záleží jen na nich, jestli se zachrání. Zpočátku čekali, pouze přežívali a doufali, že dorazí pomoc v podobě záchranné výpravy z osady.

Nedokázali uvěřit, že z jednoho místa zmizelo tolik dospělých, žen stejně jako mužů, z nichž mnoho zastávalo důležité postavení a mělo významné konexe, nemluvě o malé armádě dětí, a nikdo je nepostrádá a nezburcuje poplach.

Uběhly však týdny a pak měsíce a záchranná výprava nedorazila.

Pochopili, že mají po nadějích a propadli na čas trdomyslnosti a zoufalství.

Byli však Angličané. Vzchopili se.

A stále víc v nich rostlo odhodlání přežít a nakonec uniknout.

Nepřišli zatím na to, jak to provést, ale určitě se jim to podaří.

Katherine byla pevně odhodlaná, protože kdyby zakolísala, znamenalo by to, že není naděje, ani pro ni, ani pro skupinu otrhaných dětí, za které teď nesla odpovědnost.

Část té skupiny měla před sebou, většinou starší dívky přikrčené u hromady rudy, kterou chlapci, mladší i starší, vynášeli z dolu. To byla role dětí. Chlapci a mladší dívky pobíhali kolem pracujících mužů, sbírali kameny odpadlé od stěny a skládali je do proutěných košíků. Ty vynášeli ven a vysypávali na hromadu, kterou přebíraly starší dívky.

Dívky seděly nebo se hrbily ve stínu primitivního přenosného baldachýnu, který nechal na Katherinino naléhání vyrobit Dubois, a probíraly se neúnavně hromadou rudy před sebou. Diamanty vycházely z dolu obalené silnou vrstvou horniny. Dívky braly do ruky kámen po kameni a pátraly po známkách, které je naučily. Poklepávaly, naslouchaly, hledaly čáry, kde se diamant sekává s rudou. Vytríděné potenciální diamanty pak putovaly k ženám, které je opatrně čistily dlátky a kladívky, odstraňovaly z nich nánosy a odkládaly stranou ty, které se hodily k transportu.

K zajatcům se doneslo, že očištěné diamanty se posílají přes přístav Freetown loděmi do Amsterdamu.

Kameny, které dívky odhazovaly jako nevhodné, putovaly na další hromadu blíž u obvodu tábora. Byla už obrovská a svědčila o tom, jaké množství horniny muži vytěžili, a kolik jí prošlo rukama dětí.

Katherine a Harriet se u dívek zastavily, několik z nich k nim vzhledlo a mladé ženy je obdařily jemným, povzbudivým úsměvem.

Jedna ze starších dívek se světlými vlasy a bledou pokožkou se Katherine zeptala: „Přijdete se za námi podívat i odpoledne?“ Ukázala na už dost velkou hromadu vyřazené rudy. „Dneska toho budeme mít spoustu ke třídění.“

Katherine přikývla. Byla to jedna z povinností, kterou jí Dubois přidělil. Musela kontrolovat, jestli dívkám neušel nějaký nadějný kámen. „Odpoledne se u vás zastavím.“

Ozvaly se kroky a Katherine s Harriet se otočily, aby se podívaly, kdo k nim přichází. Od ošetřovny kráčel Hillsythe, vysoký, uvolněný, hnědovlasý muž, v doprovodu Jeda Matherse, jednoho z tesařů. Hillsythe byl džentlmen, a dokonce i v odrbaném oblečení přirozený vůdce jejich malé komunity. Kromě toho patřil k těm, kterým se dostalo jistého lékařského vzdělání, a Jed měl zavázané zápěstí.

Když se Hillsythe přiblížil na úroveň Katherine s Harriet, zpomalil a zůstal stát. Kývl na Jeda. „Snaž se tu ruku nepoužívat alespoň do zítřka. Zavolej k sobě jednoho z kluků, ať ti pomůže.“

„Dobře. Provedu.“ Jed se rozloučil uctivým pokývnutím hlavou s Katherine a Harriet a pokračoval směrem k dolu.

Hillsythe se chvilku zdržel. S pohledem upřeným na Jeda zamumlal: „Brzy se budeme muset přesunout do druhé štoly. V první už nezbyly skoro žádné diamanty.“

„Také jsem slyšela,“ potvrdila Katherine. „Nabízí se základní otázka, jak naložíme s výtěžkem z druhé štoly, až ji Dixon oficiálně otevře.“

Hillsythe sklonil hlavu, zároveň na souhlas a zároveň, aby se s neuvědomělou elegancí rozloučil. „Uvidíme se dneska večer. Jako obvykle po večeři.“

Katherine stála vedle Harriet a sledovala, jak se Hillsythe vrací za Jedem do dolu. Dixon byl jediný důstojník, kterého chtěli Dubois a strůjci celého plánu unést z osady. Kvůli jeho znalostem ho považovali za nepostradatelného. Pleticháři však nepočítali s tím, že za Dixonem budou vysláni další důstojníci, aby ho našli. Nejprve se objevil poručík William Hopkins a po něm poručík Thomas Fanshawe, oba od námořnictva, a nakonec Hillsythe – který neměl hodnost a nesloužil ani u pozemního vojska ani u námořnictva –, ale měl očividně nějaké propojení na vojáky.

Dubois byl zpočátku nesmírně nešťastný, že se mu připletlo do cesty tolik důstojníků, protože nebyl hlupák – dokázal rozpoznat nebezpečí, když se vynořilo. Brzy však pochopil, že příchod Hopkinse, prvního důstojníka po Dixonovi, je naopak nevyžádaný bonus. Nejednotné hejno mužů – povětšinou námořníci polapení v docích – vycítilo přirozenou autoritu, kterou kolem sebe Will Hopkins šířil. Nebylo mu ještě ani třicet, ale byl rozený velitel a ostatní se mu podřídili.

A Will byl natolik chytrý, že pochopil Duboisovu zálibu ve výkonnosti a hladkém chodu a vycítil šanci, jak ji využít ve prospěch zajatců.

To byl začátek hry, kterou krok za krokem rozjeli, založené na Duboisově slabosti. Netušili, do jaké míry Dubois jejich pečlivě vybudované fasádě pasivity a smíření se s osudem doopravdy věří, Katherine – ani ostatní – by za to nedali ruku do ohně, ale

tábor hladce běžel a plnili úkoly intrikánů v pozadí, tak je nechával na pokoji.

Hillsythe tvrdil, že Dubois je ztělesněním úspěšného žoldáka. Nedožil by se věku, kterého se dožil, kdyby nedokázal řídit podobnou operaci a neměl absolutní, jasně strukturovanou moc nad svými muži. Jeho heslem byly efektivita a výkonnost. Dokud vykonávali svou práci přesně, jak si přál, bylo mu všechno ostatní ukradené.

Zajatí muži se pod Dixonem, Hopkinsem a Fanshawem stmelili a stala se z nich soudržná skupina, rozdělená do čtyř jednotek pod velením těchto tří důstojníků a Hillsythea. Hillsythe k tomu ještě vykonával úlohu stratéga. Byl to právě on, kdo poté, co se seznámil s tím, jak to v táboře chodí a jak Dubois uvažuje, vyburcoval poplach, že vysychá první naleziště a navrhl, aby Dixon hloubil více směry a pátral po novém.

Kdyby nebylo Hillsytheovy prozíravosti, ocitli by se už dávno v překérní situaci.

Když se Dixonovi podařilo najít druhou žílu a všem se ulevilo, Hillsythe opět vytušil příležitost a přišel s návrhem, aby Dixon – s plným vědomím všech ostatních zajatců – stále ochotněji „pomáhal“ Duboisovi s řízením dolu. Vysvětlil, že bude působit věrohodně, kdy muž Dixonova povolání – razič tunelů milující svou práci – propadne nadšením z druhého ještě bohatšího naleziště diamantů a zapomene, na čí straně původně stál.

Dixonovi se do toho nechtělo, ale všichni viděli, jaký přínos by to pro ně mohlo mít, a přemluvili ho, aby to zkusil.

Dixon se pod Hillsytheovým vedením snažil „pomáhat“ ve věcech, které neměly pro zajatce moc velký význam.

Výsledkem bylo, že Dubois uvěřil v Dixonovu změnu stran a stále víc naslouchal všemu, co mu Dixon povídal o dole. To nesmírně pomohlo při odkládání otevření druhé štoly. Dixon v tom bodě nedokázal říct, jak bude nové naleziště bohaté, tak se rozhodli protahovat vyčerpání první žíly, co nejvíce to šlo – dodávali jen takové množství diamantů, aby si neměli Duboisovi velitelé na co stěžovat – a oddávali zahájení těžby v druhé štole.

Dixon jim získával čas tím, že tvrdil, že druhá štola se musí razit nesmírně opatrně, aby se při kopání nepoškodila sama žíla nebo aby se nezřítíl svah kopce a nezasypal ji. Dubois přistoupil na rozumné argumenty a smířil se s průtahy.

Nyní však byla první žíla téměř vytěžená a nezbývalo nic jiného než zahájit těžbu v druhé štole. Duboisovi a jeho velitelům by se nelíbilo, kdyby se snížil přísun diamantů, a nikdo nechtěl riskovat, že Dubois dostane rozkaz zredukovat počet zajatců, když už jich není v dole tolik zapotřebí.

Přesně takového hrozného činu by byl Dubois bez problémů schopen.

Zvláštní bylo, že i když se všichni ostatní vzdali naděje na záchranu, Hillsythe v sobě stále hýčkal očekávání, že se jednoho dne někdo objeví – že se jim dostane nějakým způsobem pomoci a vysvobození. Nedával to na sobě moc znát a v poslední době o tom skoro nemluvil, ale Katherine cítila, že z něj stále vyzařuje poklidné, nezlomné přesvědčení, že přežijí.

Což v ní vyvolávalo otázku, kterou Hillsythe nikdy neobjasnil – kdo ho poslal, aby pátral po Fanshaweovi.

Hillsythe zmizel v dole a Katherine probral ze zamýšlení dusot nohou. Od kuchyně k ní uháněl malý chlapec. Katherine se k němu otočila a usmála se na uvítanou. „Diccone.“ Chlapec se před ní zastavil a Katherine mu shrnula z čela světlé zlatavé vlasy. „Vyrážíš na výpravu?“

„Ano.“ Diccon pozvedl košík v ruce. „A určitě budu zpátky, ještě než se setmí.“

Katherine se nepřestala usmívat, ale neušel jí stín, který se mihl Dicconovi ve světle modrých očí. „Já vím, že budeš. Tak běž.“

Společně s Harriet stály, pořád se usmívaly a pozorovaly, jak Diccon peláší k bráně tábora. Bylo mu teprve sedm, ale byl na svůj věk hodně velký. Vytáhlý, hubený, kost a kůže. Duboisovi ho dodali společně se skupinkou dalších dětí odchycených v chudinské čtvrti Freetownu. Diccon však nesnášel prach v dole. Dostával z něj záchvaty kašle a jeho zdravotní stav se rychle zhoršoval.

Dubois se ho chystal zabít, protože ho považoval za neužitečné břemeno, ale Katherine namítala, že Diccon není neupotřebitelný – jenom nemůže chodit do dolu. Argumentovala tím, že jestli si Dubois přeje, aby zajatci podávali co nejlepší výkon, musí jim zajistit větší přísun vitaminů, nejenom dětem, ale i dospělým – a okolní džungle nabízí nepřeberné množství ovoce. Diccon ho může chodit trhat. Dubois se nad tím zamyslel a pak souhlasil, že Diccon smí vyrazet každý den pro ovoce, ale do soumraku se musí vrátit.

Dubois se podíval Dicconovi do očí a prohlásil, že kdyby se nevrátil, zabije dvě děti – Dicconovy nejlepší kamarády.

Proto se mihl Dicconovi v očích stín. Pobíhání po džungli se mu zalíbilo, stal se z něj odborník na hledání ovoce, bobulovitých plodů a ořechů, ale neustále se bál, že se něco stane, nestihne se vrátit a způsobí tím smrt svých kamarádů.

To bylo Duboisovi podobné. Zbytečně tomu citlivému klukovi pověsil nad hlavu Damoklův meč. Nikdo alespoň trochu rozumný si nedokázal představit, že by se Diccon – který rozhodně nebyl hloupý – pokusil utéct. Kam by se vydal? Když by se nevrátil, umřel by v džungli.

Harriet si povzdechla, pohled upřený za vzdalující se Dicconovou postavičko. „Co bych za to dala, kdybych mohla čas od času do džungle.“

Katherine se zahlubala a pak povytáhla obočí. „Proč nepožádáš jeho výsost?“

Harriet na ni pohlédla. „Copak ty si myslíš, že by souhlasil?“

„Možná ano, kdybys tu žádost přednesla správným způsobem.“ Katherine se zarazila a potom dodala: „Všimla jsem si, že mu obzvlášť chutnají ty velké ořechy, co Diccon nosí. Nechává si je všechny pro sebe.“

Mladé ženy se otočily a zamířily k čistírně. Nadešel čas, aby se zase pustily do práci. Když došly ke schodům vedoucím ke dveřím, učinila Katherine rozhodnutí. „Nevidím důvod, proč ho nepožádat. Navrhu, že jedna z nás může chodit každý den s Dicconem a všechny budeme pracovat o půl hodiny déle, abychom nahradily ušlý čas.“

Harriet se rozzářila. „To nezní vůbec špatně. A Dubois zatraceně dobře ví, že nikdo z nás není takový blázen, aby se pokusil utéct.“

Katherine protáhla obličej. „Dokonce ani nevíme, jakým směrem utíkat.“

Otevřela dveře a vešla dovnitř. Harriet ji následovala a obě se posadily na své stoličky u dlouhého vyvýšeného stolu táhnoucím se prostředkem místnosti.

Mary Wilsonová vzhledla od kamene, ze kterého opatrně odklepávala rudu. Vrhla úsměvem po Katherine a Harriet a pak pokračovala v práci. Bylo jich dohromady šest žen a všechny se v tu chvíli nacházely v čistírně. Hodně se sblížily a byly si vzájemně oporou. Nic jiného jim nezbývalo. Katherine dokázala nejlépe a nejsebejistěji zacházet s Duboisem, ale ostatní ji při nejedné příležitosti podpořily. Navzdory tomu, že pocházely z různého prostředí – Katherine guvernantka, Harriet mladá žena z dobré rodiny, které odjela do Freetownu za Dixonem a chtěla si tam najít práci, Mary prodavačka a spolumajitelka obchodu, Ellen Mackenzieová další mladá žena, která se vypravila do osady za poctivou prací, a Annie Mellowsová a Gemma Hallidayová zručné švadleny z chudinské čtvrti – ty všechny si k sobě našly cestu a staly se z nich přítelkyně.

A věřily jedna druhé.

Patnáct minut před tím, než vyrazily Katherine s Harriet na procházku, se dostavil strážce. Ostatní ženy se šly vždycky po dvou projít už o něco dřív. Strážce, velký chlap neurčitého původu, byl pořád v čistírně, opíral se lenivě o zeď a znuděně je pozoroval.

Po deseti naprosto poklidných minutách se pohnul a s afektovanou pomalostí protáhl: „Na shledanou, dámy.“ Potom zamiřil ke dveřím a odešel. Dveře se za ním hlasitě zabouchly.

Všech šest žen vzhlédlo. Mary se podívala Katherine do očí.

Katherine po chvíli napjatého naslouchání přikývla. Mary sklouzla ze stoličky, přistoupila ke dveřím, pootevřela je a vykoukla opatrně ven.

S úsměvem v hlase oznámila: „Vykračuje si ke kasárenskému baráku.“

Nikdy nevěděly, kdy se na něj přijde někdo ze strážců podívat – a nikdy neměly úplnou jistotu, jestli skutečně odejdou a nezůstanou opodál v naději, že zaslechnou něco zajímavého, co by mohli nahlásit Duboisovi. Ale tenhle se jako většina z nich opravdu odporoučel.

Mary zavřela, vrátila se ke stoličce a zase se posadila. Podívala se na Katherine. „Nějaké novinky?“

„Rozhodla jsem se, že Duboise požádám, jestli bychom nemohly chodit každý den jedna po druhé s Dicconem na sběr ovoce. Jenom abychom si zpestřily nudu.“

„Páni!“ zazubila se Gemma. „To by se mi vážně líbilo.“

Pustily se do diskuse o kladech a záporech a o způsobu, jak své argumenty co nejlépe prezentovat Duboisovi. Katherine pohlédla na Harriet, ale ta zůstala zticha. Očividně usoudila, že si zprávu o otevření druhé štolý nechá zatím pro sebe.

Budou mít na tohle téma čas později, večer po poradě vůdců. Pak se dozví nepřijemnou pravdu všichni najednou.

Charles Babington stál na ošlehaných prknech vládního přístaviště. Schovaný ve stínu vrhaném hromadou žoků bavlny vyložených z nějakého jiného plavidla pozoroval, jak inspektor společnosti Macaulley a Babington a přístavní celník nahlíží do otevřeného nákladového jícnu obchodní lodi *Holandské princezny*, která měla namířeno do Amsterdamu.

Cloumala jím netrpělivost podmalovaná zoufalstvím. Jeho nastávající, Mary Wilsonová, před příliš mnoha týdny zmizela a on neměl v ruce nic konkrétního, aby mohl cokoliv podniknout. Robert Frobisher mu dal naději, ale Frobisher se vypařil a určitě se dávno vrátil do Anglie. Charles netušil, jestli se Frobisherovi podařilo dovést do úspěšného konce započatou misi – což by možná znamenalo, že naleznou Mary a vrátí ji jejímu strýci. A vzhledem k tomu, že neměl na Frobishera žádné spojení, nemohl zjistit víc.

Kromě toho ani nevěděl, jestli jsou Frobisher nebo jeho bratr Declan vůbec naživu. Dopis adresovaný lodní společnosti Frobisher do Londýna nebo Aberdeenu by mohl Roberta nakonec zastihnout. Možná.

Charles se dobrovolně nabídl, že udělá to málo, co je v jeho silách, aby se diamanty – nebo zlato, pokud se v tom dole těží vzácný kov, i když jak on, tak Frobisher sázeli na diamanty – nedostaly v podpalubí žádné lodi z Freetownu. Mohl nařídít prohlídku každého nákladu převáženého do Anglie nebo nedalekých přístavů na evropské pevnině. K takovým přístavům patřil i Amsterdam, už dávno sídlo světového obchodu s diamanty, tak posílal na všechny lodi plující do Amsterdamu či Rotterdamu party berních úředníků, jako například právě teď na *Holandské princezně*

Charles u toho nemusel být přítomen – vlastně tam neměl co dělat –, ale na přístaviště ho dohnal neutuchající pocit bezmocnosti a malinká naděje, že jednou by to přece jenom mohlo vyjít.

Pro případ, že by úředníci narazili na tajně ukrytou zásobu surových diamantů.

Kapitán lodi, rozložitý chlap, který vypadal spíš na Angličana než na Holanďana, postával u otevřeného poklopu, mohutné paže překřížené na prsou. Pozoroval úředníky, ale pak se podíval na Charlese, jako by zachytil jeho pohled.

Chvilí na něj zíral, potom spustil paže, prohodil cosi k inspektorovi a vykročil po lodní lávce. Seskočil na molo a dopochodoval k Charlesovi.

Charles zůstal příkrčený.

Kapitán se před ním zastavil. „Babington, správně?“

Charles sklonil hlavu. „Máte na rozdíl ode mě výhodu – nevzpomínám si, že byste mi byl někdy představen.“

Kapitán vycenil zuby. „Jsem kapitán lodi, kterou zdržujete.“ Podíval se zpátky na dění na své palubě a potom přešel očima po přístavu. „Nejsem si jistý, jestli teď stihnu vyplout.“ Opět pohlédl Charlesovi do obličeje. „Co má ta prohlídka znamenat?“

Charles se chabě pousmál. Co nejznuděněji opětovně kapitánův pohled. „Je to čistá rutina. Macauley se občas zblázní a trvá na tom, že musíme všeho nechat a vyrazit na lov lumpů, kteří podle jeho názoru porušují naši licenci.“ Společnost Macauley a Babington vlastnila výlučné povolení vyvážet zboží z Freetownu do Anglie.

„Hmm,“ zabručel kapitán. „Opravdu nás jenom zbytečně otravujete.“ Střelil očima ke své lodi.

Charles sledoval jeho pohled a zjistil, že inspektor a celník kráčí k můstku a v patách se jim drží berní úředníci.

„Konečně!“ Kapitán se opět podíval na Charlese. „Takže zvedneme kotvy, jestli dovolíte.“

Charles zakryl úšklebek a přikývl. „Dobré počasí a vítr v plachtách.“

Kapitán cynicky zasalutoval a oddusál k lodi.

Charles pozoroval, jak odchází, a ne poprvé za uplynulý měsíc, kdy organizoval podobné prohlídky, zapochyboval, jestli byla Frobisherova informace přesná. Jestli skutečně existuje ilegální diamantový důl, a pokud ano, jestli neleží někde úplně jinde a kameny se nedopravují odjinud než z Freetownu. Při prohlídkách se až doposud nepodařilo najít jakékoliv zakázané zboží.

Kapitán na palubě začal vydávat rozkazy. Námořníci vyskákali na molo a odvázáli lana. Charles zahlédl, jak jeden člen posádky přistupuje ke kapitánovi, ale to bylo všechno, co bylo k vidění, a víc už toho stejně nemohl udělat. Odlepil se od žoků a narovnal se. Upřel pohled na prkna pod nohama – ale viděl místo nich Maryin milovaný obličej – a zamířil za inspektorem po molu zpátky do své kanceláře.

Na palubě *Holandské princezny* se rozjely horečnaté přípravy k vyplutí. Kapitán se ohlédl přes rameno. Sledoval, jak Babington kráčí po molu, a pak se se zavrčením otočil.

Zastavil se u něj jeho první lodní důstojník. „Tak co to mělo znamenat? Něco, kvůli čemu bychom si měli dělat starosti?“

Kapitán zaváhal a potom řekl: „Babington tvrdil, že to byla jenom rutina, ale nejsem si jistý, jestli mu mám věřit, když se přišel osobně podívat.“

Loďní důstojník se zhoupł na patách. „Myslíte, že ví?“

„Ani náhodou. Kdyby něco věděli, zatopili by nám mnohem víc.“ Kapitán se rozhlédl a ujistil se, že je nikdo nepozoruje. „Nebylo by nic těžkého vyslat kutr, aby na nás dohlédl, ale pochybuju, že to udělají. Pro jistotu měj oči na stopkách.“

„Rozkaz, pane.“ První důstojník se zamyslel a pak se zeptal: „Takže nezměníme plán a naložíme zboží?“

„To v každém případě. Vyplujeme a vezmeme to napříč k severnímu břehu. Počkáme pár hodin na odliv, ujistíme se, že nás nikdo nesleduje a vydáme se dolů po ústí.“

První důstojník přikývl a zatahal se za dlouhý nos. „Vždycky jsem si říkal, proč nás posílají pro zboží při naší cestě ven, když se kvůli tomu musíme otočit.“ Důstojník se zazubil. „Teď jsem to patrně pochopil.“

Kapitán zavrčel a vykročil ke kormidlu.

O několik minut později zvedla *Holandská princezna* kotvy a vyplula z přístavu Freetown.

TŘETÍ KAPITOLA

Caleb se zastavil, aby si sundal šátek ovázaný kolem krku a otřel si jím pot z čela. Už druhý den putovali po stezce z Kaleova tábora na sever – alespoň zpočátku. Zřetelně vyšlapaná stezka vedla skoro celý předešlý den více méně na sever, ale pak se několik hodin předtím, než se utábořili na noc, stočila na východ.

Ten den začala stoupat a nabrala jednoznačně východní směr. A narazili na primitivní pasti. Když našli první, vedl výpravu Phillipe. Všiml si jí – obyčejné díry – a všichni ji opatrně obešli, aby neporušili zrádný povrch, kterým byla zakryta. Pak měli oči na stopkách a objevili tři další, každou jinak sestrojenou očividně se záměrem odradit neopatrné hosty, ale viditelné natolik, že se jim bez potíží vyhnuli.

Pasti je utvrdily v tom, že se nacházejí na správné stezce. Ale pak ušli několik kilometrů a nevypátrali ani jedinou.

Caleb se rozhlédl a viděl pouze džungli. Vnitřní hodinky mu prozradily, že je téměř poledne. Na oblohu nedohlédl, zakrývalo ji husté listoví. Byl zvyklý na široké obzory otevřeného moře a hustá džungle a nedostatek světla ho začínaly unavovat. A chyběl mu osvěžující čerstvý vzduch.

Phillipe s Reynaudem uzavírali řadu. Phillipe přešel dopředu a zastavil se vedle Caleba. „Nejvyšší čas udělat přestávku.“ Ukázal mezi stromy. „Tamhle je mýtina.“

Caleb vykročil za Phillipem a jejich muži se zařadili za ně. Ušli dalších deset metrů. Stezka byla stále zřetelně viditelná, vyšlapaná velkým počtem nohou. Mýtina, které si všiml Phillipe, ležela nalevo od ní. Muži se na ní rozptýlili. Odložili lodní pytle, vaky a zbraně, polehali do listí nebo se rozesadili na padlé kmeny, protáhli si nohy a pak sáhli po kožených měsících na vodu.

Vody nabízela džungle našťestí přebytek. Našli také jedlé ovoce a ořechy a nesli s sebou tolik sušeného masa, že by jim stačilo víc než na týden. Kdyby nebylo stísněné atmosféry, byl by to docela příjemný výlet.

Phillipe se posadil vedle Caleba na padlý kmen. Kývl bradou na džungli na druhé straně stezky. „Jdeme po tom úbočí už celou hodinu. Stezka stále stoupá. Na základě nedocenitelných informací od slečny Hopkinsové bych řekl, že důl nemůže být daleko. Unesené děti – rozhodně ty mladší – by touhle dobou sotva stály na nohou.“

Caleb polkl doušek vody a přikývl. „Napadlo mě, jestli jsem nepřehlédl skrytou odbočku, ale stezka je pořád vyšlapaná a vede stejným směrem.“

Bavili se tiše, podobně jako jejich muži, ale Phillipe se přesto rozhlédl a zamumlal: „Radil bych, abychom omezili mluvení na minimum, až budeme pokračovat dál.“

Caleb zazátkoval měch na pití. „Přinejmenším do té doby, než najdeme důl. Džungle je tady tak hustá, že můžeme zahrnout za roh a zjistit, že jsme na místě. Nechceme, aby o nás věděli, a rozhodně se nechceme pustit do boje.“

Phillipe sevřel úzké rty. „Kéž bychom to mohli udělat.“

Caleb nevrle zabručel a zvedl se na nohy. Phillipe následoval jeho příkladu a za tři minuty vyrazili všichni zase na pochod, poměrně tiše stále hustší džunglí.

O patnáct minut později se jim vyplatila jejich opatrnost. Caleb zahlédl na malé mýtině vepředu vpravo od stezky kratičký záblesk čehosi světlého. Phillipe krácel v čele. Caleb ho chytil za ruku a zastavil ho, oči upřené na poskakující světlou skvrnu. Jejich muži si toho všimli a strnuli na místě.

Phillipe se přesunul vedle kamaráda, aby lépe viděl. Mezi nepravidelnými kmeny stromů a širokými listy palem nebylo snadné sledovat úhel pohledu jiného člověka.

Caleb nedokázal rozluštit, co to má před sebou – zlatavá skvrna, záblesk... čeho?

Pak se skvrna o kousek pohnula a Caleb na ni měl konečně jasný výhled. „Je to chlapec,“ vydechl. „Se zlatavými vlasy, světlou pokožkou a v hadrech.“

„Sbírá bobule,“ šeptl Phillipe. Za okamžik dodal: „Co hodláš udělat?“

Caleb se pozorně rozhlédl po okolí. „Řekl bych, že je sám. Nikoho jiného tady nevidím, ty snad ano?“

„Ne. A také nikoho jiného neslyším.“

„Když se mu všichni ukážeme, poleká se a uteče.“ Caleb zvážil situaci a pak setřásl svůj tlumok a podal ho Phillipeovi. „Dohlídni na to, aby tady všichni zůstali, dokud nedám znamení.“

Phillipe si od něj vzal tlumok a přikývl.

Caleb se vydal tiše k chlapci, klíčkoval mezi stromy a dával pozor, aby ho nevydělil. Chlapec vypadal na osm, ale byl žalostně hubený – samá ruka, samá

noha. Měl na sobě odrbané, šedohnědé šortky a volnou košili ze stejné hrubé látky. Calebovu pozornost upoutaly jeho jasné světlé vlasy, které zazářily pokaždé, když se mu do nich opřel paprsek slunečního světla pronikajícího listovím.

Chlapec obcházel rozvětvený popínavý keř zabírající skoro celý prostor po velkém padlém stromu. Rostly na něm kulaté tmavočervené bobule, o kterých už Caleb a jeho výprava zjistili, že jsou jedlé a sladké. Chlapec byl plně soustředěný na svůj úkol, vytrvale trhal a ukládal bobule do proutěného košíku.

Byl sice bosý, ale košík napovídal, že patří k nějaké skupině. Podle rysů obličeje, které Caleb zahlédl, když se chlapec pohyboval kolem keře, byl téměř jistě Angličan.

Musel být z dolu.

Caleb se dostal na okraj mýtiniky. Zaváhal a pak pravil: „Neboj se – a neutíkej prosím.“

Chlapec sebou trhl a zprudka se otočil. Popadl košík a sevřel tak pevně držadlo, až mu zbělely klouby.

Vytréštil modré oči a upřel je na Caleba.

Caleb zůstal stát a jen pozvedl ruce, daleko od těla, a předvedl prázdné dlaně.

Chlapec byl připravený k útěku.

Kdyby se rozběhl, Caleb by ho nedohonil, ne v tomhle terénu. „Vyslali mě, abych našel lidi – Angličany unesené z Freetownu.“ Mluvil pomalu, zřetelně a klidně. „Domníváme se, že je používají jako pracovní sílu v dole. Hledáme ten důl.“ Odmlčel se, pak se zeptal: „Víš, kde je ten důl?“

Chlapec neodpověděl a Caleb si uvědomil, že se o existenci toho dolu pouze dohadují. Opravil se: „Víš, kde jsou ti lidé?“

Chlapec si navlhčil rty. „Kdo jste?“

Nechystal se utéct – alespoň zatím. Caleb si s dětmi normálně dobře rozuměl, rád si s nimi hrál a zapojoval se do jejich skotačení. Věděl, že když je děti třeba o něčem přesvědčit, nejlépe zabírá čistá pravda, protože dokážou vycítit vytáčky. „Dorazil jsem z Londýna. Po těch unesených lidech se už nějakou dobu pátrá, ale museli jsme postupovat krok za krokem – hodně opatrně. Aby se bídákům, kteří za těmi únosy vězí, nedoneslo, že se chystáme přijít na pomoc.“ *A že se chystáme všechny únosce zabít.* Tuhle pravdu si však nechal pro sebe.

Chlapec na něj stále upíral upřený pohled, teď si ho však prohlížel, od obličejů, přes oblečení, meč, až k botám.

„Přidřepnu si.“ Caleb se pomalu přikrčil. Kdyby se před chlapce postavil, čněl by nad ním jako hora, což by působilo příliš hrozivě. A ublížit mu ze sedu by bylo mnohem obtížnější.

Přidřepl na paty a chlapec se skutečně viditelně uklidnil. Ale stále zůstal ve střehu. Nespouštěl Caleba z očí, pátral po jakémkoliv nebezpečí, ale také začal prozkoumávat přítmi za Calebovými zády. „Ono je vás víc, že ano?“

„Ano. Požádal jsem je, aby se drželi zpátky, aby tě nevydělili.“ Caleb se odmlčel a potom sdělil: „Na stezce čeká čtyřicet mužů.“

Chlapec zamrkal. „Takže je vás dohromady dvacet pět. Všichni ozbrojení?“

Caleb přikývl.

Chlapec se zamračil. Jak se zdálo, přestal se Caleba bát. Po delším počítání zavrtěl hlavou. „To nebude

stačit.“ Podíval se Calebovi zpříma do očí. „Žoldáků v dole je víc než vás a všichni jsou hrůzostrašní bojovníci.“

Takže ten důl existuje. A je nedaleko. Caleb potlačil radostné vzrušení. „Nejsme záchranná výprava. Jsme průzkumná jednotka. Naším úkolem je –“ Caleb téměř slyšel, jak jeho nejstarší bratr úpí, že vypráví takové podrobnosti malému klukovi, kterého vůbec nezná, „– najít důl a poslat zprávu do Londýna. Pak vyšlou záchrannou výpravu, která bude tak početná, že si s těmi žoldáky hravě poradí.“

Chlapec se zadíval Calebovi do obličeje a pátral v jeho očích, jako by se chtěl ujistit, že mu říká pravdu – a pak se zářivě usmál. „Pane na nebi – nikdo mi nebude nejdřív věřit, ale pak budou všichni radostí bez sebe! Čekáme už strašně dlouho, až pro nás někdo přijde.“

Nadšení v jeho hlase bylo nakažlivé, ale... Caleb zamával rukama a řekl: „Nech si to pro sebe. Než o tom někomu povíš, nesmíš zapomenout, že naše mise musí zůstat v tajnosti. Žoldáci v dole se nesmí dozvědět, že jsme tady.“ Caleb se na chlapce pevně zadíval. „Kdyby žoldáci zjistili, že je na cestě záchrana, mohlo by to být velmi nebezpečné pro všechny unesené.“

Chlapec se přestal tvářit nadšeně, ale po vteřině přikývl. „Dobře.“ Podíval se na Caleba a potom střelil pohledem opět do džungle. „Co teď uděláte, když jste nás našli?“

„Doufám, že nás můžeš dovést blíž k dolu – na nějaké místo, odkud na něj uvidíme, ale kde nebude vidět nás. Dokážeš to?“

„Jasně!“

„Ale než se tam vydáme, potřeboval bych, abys mi – nám – pověděl všechno, co o tom dole víš, a také jak tam žijete.“ Caleb se otočil, ohlédl se za sebe a pak se zase podíval na chlapce. „Jak se jmenuješ?“

„Diccon.“

„Já jsem Caleb. A jestli ti to, Diccone, nevadí, rád bych přivolal své muže, aby také slyšeli, co vyprávíš.“

Diccon přikývl.

Caleb se pomalu postavil a pokynul svým mužům, aby se k nim přidali. Muži zvolili stejnou cestu jako on a našlapovali co nejopatrněji, aby po sobě zanechali co nejméně stop. Když došli na okraj mýtin, kývl každý z nich Dicconovi na pozdrav. Nenatlačili se příliš dopředu, aby se Diccon necítil obklíčený. Pár si jich dřeplo na paty, včetně Phillipea.

Caleb udělal to samé, aby měl zase obličej ve stejné úrovni jako chlapec. „Tak povídej. Je ten důl oplocený?“

Víc se ptát nemusel. Diccon se pustil do pozoruhodně jasného a podrobného popisu ležení – které spíš připomínalo trestanecký tábor – kolem vchodu do dolu. Hrubé, ale účinné vnější zdi, budovy pro různé účely. Při zmínce o ošetřovně si Caleb s Phillipem vyměnili překvapený pohled.

Dicconovo vyprávění se nachýlilo ke konci. Chlapec je obrazně provedl přes bránu a pak je vzal po směru hodinových ručiček po obvodu a popsal každou budovu, kterou minuli.

„Nesmírně jsi nám pomohl,“ pochválil ho Caleb a myslal to vážně. „Teď nám řekni – kolik je tam žoldáků?“

„Hmmm.“ Diccon nakrabil obličej. Odložil košík a začal počítat sám pro sebe na prstech. Pak se mu zase vyhladily rysy. „Právě teď dvacet čtyři plus

Dubois. Šest nese čerstvou dávku diamantů k vyzvednutí na pobřeží.“

Caleb zamrkal. „Takže se tam skutečně těží diamanty.“

„Ano,“ potvrdil Diccon. „Myslel jsem, že to víte.“

„Domnívali jsme se, že je tomu tak, ale až do teď jsme neměli jistotu.“ Caleb naklonil hlavu. „Řekl jsi, že žoldáci nesou diamanty k vyzvednutí *na pobřeží* – ne do Freetownu?“

„Na pobřeží. Alespoň si to myslíme – my všichni v táboře. Dali jsme si dohromady, že nedobytná schránka putuje do osady, ale k předání dochází někde na břehu ústí. Tímhle způsobem se o tom ve Freetownu nikdo nedozví.“

Phillipe se zavrtěl a upoutal Dicconovu pozornost na sebe. „Těch šest, co odešlo na pobřeží – vrátí se touhle cestou?“ zeptal se a ukázal mezi palmami na nedalekou stezku, po které přišli.

Klíčová otázka. Caleb pohlédl na Diccona a ulevilo se mu, když chlapec zavrtěl hlavou.

„Tahle stezka vede jenom do Kaleova tábora.“ Dicconovi potemněly oči a vytratil se z něj život. „Tímhle směrem radši nechoďte.“

„Kale tam už není,“ ujistil ho Caleb. „Odešel... Společně se svými muži.“

„Vážně?“ Diccon se zadíval Calebovi pátravě do obličejů a pak vykulil oči, jako by pochopil, co tím chce Caleb naznačit.

Než však stačil položit nedočkavou otázku, která se mu očividně chvěla na jazyku, zasáhl Phillipe. „Po které stezce tedy chodí žoldáci na pobřeží?“

„Vede tudy jiná stezka – vlastně jich vede z tábora několik. Jedna k jezeru, kam chodíme pro vodu a pak je

tady tahle, kterou jsme všichni přišli. Potom další, ta se kousek od brány dělí na dvě. Ti, kteří odnášejí diamanty, používají odbočku na severozápad a my se domníváme, že končí až ve Freetownu. Do Freetownu se dá dostat také přes Kaleův tábor, ale Dubois – to je vůdce – většinou posílá své muže pro zásoby, které podle nás musejí pocházet z Freetownu, když předávají diamanty.“

Caleb přikývl. Mapa v jeho hlavě dostávala konkrétní obrysy. „Řekl jsi, že stezka se dělí na dvě – kam vede ta druhá odbočka?“

„Pokud víme, tak rovně na sever. Myslíme si, že tímhle směrem neleží nic jiného než džungle, celou cestu až na pobřeží.“ Diccon se odmlčel a pak doplnil: „Možná tam žijí domorodci, jejich náčelník vlastní tohle území a Dubois mu platí, aby mu na něm dovolil těžit. Domníváme se, že tím směrem bydlí náčelník. Proto ta stezka, nikdo z dolu ji však nepoužívá.“

Phillipe zachytil Calebův pohled. Caleb nepatrně přikývl. Po té málo používané stezce by se měli vrátit. Obrátil pozornost opět na Diccona. „Pověz nám víc o žoldácích.“

„Jak už jsem říkal, je jich celkem třicet, včetně kuchaře a jeho pomocníka, kteří jsou stejně krutí jako ostatní. A pak je tam Dubois. Ten má velení a každý ho na slovo poslouchá. Má dva... poručíky, jak byste je asi nazvali. Arsenea – to je Duboisův zástupce velitele – a druhý se jmenuje Cripps. Všichni žoldáci jsou velcí a drsní a nosí meče, spoustu nožů a někteří vlastní pistole. Ti na věži a u brány mají muškety.“

Caleb pomalu přikývl. Přímé pozorování bude nejlepší. Ale nejdřív... „Jak to, že smíš sám ven? Jsi přece sám, nebo snad ne?“

Diccon se zasmušil. „Ano, jsem sám. Nehodím se na práci v dole. Pořád kašlu a kašlu. Dubois mě chtěl zabít – tvrdil, že jsem k ničemu a nehodlá na mě plýtvat jídlem. Ale slečna Katherine se mě zastala.“ Diccon se napřímil. „Řekla, že není pravda, že jsem k ničemu, protože můžu chodit pro ovoce, bobule a ořechy, aby kuchař pořádně krmil všechny děti. A také dospělé. Prohlásila, že díky tomu budeme zdravější a budeme moct lépe pracovat – a Dubois na to přistoupil.“

Caleb probral v duchu seznam unesených žen a zeptal se: „Slečna Katherine – to je slečna Fortescueová?“

„Ano. To je ona. My děti jí ale všichni říkáme slečna Katherine. Má nás na starosti.“

Musí to být lvice, když se postavila na odpor a zachránila Diccona.

Diccon si nešťastně povzdechl. „Hrozně bych chtěl utéct, ale Dubois řekl, že když se nevrátím do setmění, zabije mé dva kamarády.“ Chlapec zbělel jako stěna. „Takže se ani neodvážím přijít pozdě. Dubois je ukrutný ďábel.“

„Ty mu věříš?“ otázal se Phillipe jemně.

Diccon na něj zpříma pohlédl. „Všichni věříme, že Dubois nevyhrožuje nadarmo. Dokonce i pan Hillsythe. Ten tvrdí, že Dubois patří k zvrhlíkům, kteří si libují v zabíjení, a nikdo by neměl pochybovat o tom, co říká.“

Caleb zachytil Phillipeův pohled. Hillsythe byl Wolverstoneův muž. Jestli ohodnotil Duboise tímhle způsobem, musí mít pravdu. „Dobře.“ Caleb se podíval zpátky na Diccona. „Řekl bych, že je načase, abychom se na ten tábor podívali – ale nejdřív...“ Narovnal se, přešel očima po shromážděných

spolubojovnících a pak se podíval zpátky na Diccona. „Potřebujeme najít místo blízko u tábora, abychom si ho mohli prohlédnout, ale zase na dost daleko, aby na nás nikdo nenarazil. Říkal jsem si, že třeba někde u té nepoužívané stezky na sever.“

Diccon přikývl. „Jedno takové místo znám. Poměrně velkou mýtinu kousek na sever po té stezce.“

Caleb mu zlehka položil ruku na rameno. „Dostaneme se tam, aniž bychom se přiblížili k táboru?“

„Jasně – dovedu vás tam.“ Diccon se opět šťastně zazubil a zahoupal košíkem. „Znám to tady jako své boty. Můžu chodit, kam se mi zachce, a ovoce a ořechy rostou úplně všude.“

„Je možné, že nás zaslechne někdo v táboře?“ zeptal se Phillipe.

„Ne.“ Caleb zvedl ruku z Dicconova ramene a chlapec se otočil a ukázal kolem sebe. „Jsme pořád dost daleko a stromy a listí tlumí zvuk. Často se musíte dostat opravdu blízko, abyste někoho zaslechli.“

Caleb dal znamení svým mužům, aby ho následovali, a společně s Phillipem se vydali za Dicconem.

Když došli na stezku z Kaleova tábora, Diccon ukázal dopředu. „Provedu vás džunglí na tu druhou stezku.“

Osvědčil se jako skvělý znalec okolí. S jistotou klíčkoval mezi stromy, prorážel hustší porost a mávl varovně rukou, když se vynořila další stezka. Caleb se předklonil a dýchl mu do ucha: „Co se děje?“ Diccon trhl bradou a zašeptal: „Tohle je ta stezka na severozápad, po které odnášejí diamanty a která vede až do Freetownu. Nemyslím, že by už byli na cestě zpátky, ale přesto...“

Caleb mu poklepal pochvalně na rameno. „Výborně. Opatrnosti není nikdy nazbyt.“

Proplížili se až k okraji stezky, našpicovali uši, nic však nezaslechli. Rychle přeběhli přes vyšlapanou půdu a vnořili se zase do džungle. Caleb se po deseti metrech ohlédl a neviděl nic jiného než zelené přítmí. Nemít průvodce, byli by ztraceni. Bez Diccona se mohlo klidně stát, že napochodují přímo do spárů žoldáků.

Toho chlapce jim seslala sama nebesa.

Došli k další stezce a Diccon se po ní bez zaváhání vydal. „To místo – ta poměrně velká mýtina – je kousek odtud.“ Pokračovali po stezce, po které se očividně skoro nechodilo. Byla celá zarostlá a visely přes ní popínavé rostliny. Phillipe zamumlal, že po sobě nesmějí zanechat žádné stopy, tak se pečlivě vyhýbali malým stromkům a šlahounům rostlin. Diccon byl tak mrštný, že se země téměř nedotýkal.

Pak zabočil doleva na úzkou pěšinku vyšlapanou zvěří. Pěšinka vyústila po patnácti metrech na mýtinu, která se dokonale hodila pro jejich účely – přesně jak Diccon slíbil. Všichni se na ni pohodlně vešli a po okraji protékal zurčící potůček.

„Tak tady to je,“ zazubil se Diccon a rozhodil rukama.

Caleb opětoval úsměv. „Děkujeme – to je přesně místo, jaké potřebujeme.“

Phillipe se také usmál a poklepal Diccona po rameni. „Jsi vynikající zvěd, kamaráde.“

Ostatní muži souhlasně zamručeli a udělali si pohodlí na mýtině.

Diccon se celý rozzářil.

Caleb s Phillipem zorganizovali uspořádání tábořiště, povolali k sobě své poddůstojníky – Caleb Quilleeho a Phillipe Ducasse – a předstoupili před Diccona.

Chlapec se na ně vyčkávavě podíval.

„První otázka,“ pravil Caleb. „Stihl jsi nasbírat dost ovoce, aby nepojal kuchař podezření?“

Diccon pozvedl košík a ohodnotil jeho obsah. „Skoro.“ Zvedl hlavu, porozhlédl se a ukázal na stromek ověšený žlutými plody. „Ještě sesbírám támhlety a bude to stačit.“

Dva kapitáni a jejich dva poddůstojníci poslušně natrhali zralé ovoce.

Diccon se na ně usmál, když mu naplnili košík, popadl ho za držadlo a podíval se na Caleba. „Víc než dost.“

„Výborně. Teď další úkol,“ odvětil Caleb. „Dokázal bys nás dovést na místo, odkud bychom viděli na tábor? Nesměli by si nás ale všimnout stráže.“

Diccon zasalutoval. „Ano, kapitáne.“ Zaslechl, že ostatní muži takhle Caleba oslovují. „Přesně takové místo znám.“

„V tom případě –“ Caleb ukázal směrem, kde předpokládal, že leží důl, „– nás tam doved.“

Diccon uposlechl. Nezklamal jejich očekávání a dovedl je nejprve zpátky na málo používanou stezku a pak zahrnul doleva do neporušené džungle. Ohlédl se přes rameno na Caleba a zašeptal: „Takhle to bude nejbezpečnější. Vzdalujeme se od ostatních stezek do prostoru mezi stezkami na jihozápad a té k jezeru. Žoldáci vždycky vyberou několik mužů a chodí s nimi pro vodu, ale to dělají ráno. Touhle dobou by neměl u jezera nikdo být.“

Caleb přikývl, požádal Diccona, aby byl nanejvýše opatrný a pokračoval stále pomaleji v jeho patách.

Diccon se nakonec zastavil za skupinkou palem. Rukama ukázal, že se mají všichni přikrčit a dávat pozor.

Pak se jako úhoř protáhl přítmím pralesa.

Caleb ho následoval a okamžitě pochopil, proč Diccon ukazoval, že mají být obzvlášť ve střehu. Deset metrů od sebe měl palisádu tábora, oddělenou od džungle dobře udržovaným volným prostorem – úmyslně vyčištěným po celém obvodu, aby se nikdo nemohl nepozorovaně dostat až k opevnění. Pět metrů nalevo měl dvojitou bránu tábora. Byla dokořán otevřená a z každé strany stáli dva ozbrojení strážci. Upírali pozornost na dění v táboře, ale zaznamenali by i neobvyklé zvuky za zády.

Caleb usoudil, že jejich hlavním úkolem, je udržet vězně v táboře – a stejnému účelu slouží i palisáda a strážní věž uprostřed tábora, nemluvě o otevřené bráně. Žoldáci uvykli představě, že jim nic nehrozí, a nepočítají s útokem.

Výborně.

V naprosté tichosti se půl hodiny dívali. Caleb zaznamenal, že po táboře čas od času projdou po zuby ozbrojení strážci, ale ze všech žoldáků vyzařovala bezbřehá nuda. Přestali být ve stavu pohotovosti, protože si byli naprosto jistí, že se jim nemůže nic stát.

Caleb zahlédl i zajatce, muže i ženy, i když netušil, o koho se konkrétně jedná. Chodili volně po táboře a dokonce se občas zastavili a dali se do řeči. Strážcům to očividně nevadilo.

Zvláštní.

Pak si všiml, že Diccon vzhlédl k obloze. Slunce se pomalu sunulo k západu. Caleb si vzpomněl, co mu chlapec říkal o tom, že se musí včas vrátit. Poklepal mu na rameno. Vyměnil si pohled s Phillipem

a ostatními muži a ukázal hlavou do relativního bezpečí džungle.

Diccon se stáhl jako první. Ostatní ho jeden po jednom následovali.

Seskupili se v bezpečné vzdálenosti od brány, kde je nemohly slyšet strážce. Caleb vzal Diccona za rameno a podíval se mu zpříma do očí. „Děkujeme mockrát za pomoc. Od teď musíme postupovat co nejopatrněji. Kdo je člověk, kterému v táboře nejvíc důvěřuješ?“

„Slečna Katherine.“

Caleb zamrkal. Čekal, že Diccon bude jmenovat někoho z mužů, ale chlapec odpověděl tak rychle a rozhodně, že nebylo pochyb o tom, že myslí svá slova vážně. Caleb pomalu přikývl. „Dobře. Chci, abys slečně Katherine pověděl všechno, co jsme ti řekli. Pamatuješ si nejdůležitější části?“

Diccon dychtivě přisvědčil. „Pamatuju si úplně všechno. Na to jsem dobrý.“

Caleb se musel usmát. „Výborně. Tak to slečně Katherine pověz, ale nikomu jinému. Uvidíme, co odpoví. Pak půjdeš zítra zase ven a budeš sbírat plody – mezi naším táborem a jezerem. Chovej se jako obvykle, pilně trhej a my si tě najdeme. Vyřídíš, co slečna Katherine řekla, a co řekli ostatní, které považuje za natolik důvěryhodné, že se jim svěřila.“

Diccon se rozzářil. „Takže jsem něco jako... jak se tomu říká? Spojka?“

„Přesně tak.“ Phillipe se také usmál. „Ale nezapomeň – dobrá spojka se vyznačuje tím, že vyřizuje zprávy jen těm, kterým jsou určeny. Ani slovo nikomu jinému, je ti to jasné?“